

HỒI THỨ BA

NHỮNG BIẾN CHUYỂN BẤT NGỜ

Chung Linh thấy thế đánh hung hãn liền né sang một bên tránh khỏi thì năm ngón tay lão cao nghều lại tạt qua bên má nàng, còn cách chừng năm tấc mà đã cảm thấy một luồng gió cực mạnh, nàng giật mình kinh hãi la lên:

-Tư Không bang chúa! Người có bảo lão dừng tay không? Này này ta bảo thật nếu người cứ để hãn làm già thì đừng trách ta là không biết điều đó. Sau này ba má quở trách ta, người cũng chẳng đẹp mặt gì đâu!

Trong khi nàng nói thì lão cao nghều đưa năm đầu ngón tay ra chụp xuống, nàng đều tránh khỏi, chỉ khe chừng sợi tóc.

Tư Không Huyền cả tiếng quát:

-Sao không chụp lấy nó?

Lão cao nghều dùng tay trái liên tiếp đánh tạt ngang còn tay phải luôn luôn xoay vòng tròn chụp xuống rồi nắm được tay phải Chung Linh. Nàng kêu lên một tiếng kinh hồn "ối chao!", đau đến nỗi mặt hoa tái mét. Trong cơn nguy cấp, nàng vẫy tay trái một cái, chợt lao cao nghều rú lên một tiếng rồi buông nàng ra, ngồi phịch xuống đất. Con Kim linh đã xông ra đỡ trúng mu bàn tay lão một miếng xong lại nhảy về nằm trong bàn tay Chung Linh. Một gã đứng tuổi đứng bên cạnh Tư Không Huyền thấy thế vội vàng bước tới đưa tay ra nâng lão cao nghều dậy thì khắp mình lão run bần bật, mu bàn tay lão có vết tím bầm, như sơn quét vào mỗi lúc một loang to ra. Chung Linh chồm môi thối lên một tiếng, con Kim linh lại nhảy ra, lướt tới trước mặt gã đại hán đang tóm lấy Đoàn Dự. Gã đưa tay lên toan bắt lấy, con Kim linh liền đỡ ngay sườn bàn tay gã. Võ công gã này còn kém lão cao nghều, không chịu đựng nổi, thân thể co quắp, rên rỉ luôn miêng.

Chung Linh liền nắm tay Đoàn Dự kéo đi và khẽ bảo:

-Nguy đến nơi rồi, chúng mình phải chạy cho mau!

Những tên đứng xung quanh Tư Không Huyền đều là những tay võ nghệ cao cường. Bọn này sinh nhai bằng nghề hái thuốc, chế thuốc: bất luận rắn rết gì, nọc độc thế nào chúng đều hiểu rõ tính chất. Tuy nhiên con Kim linh này chạy nhanh như chớp, nọc độc của nó cực kỳ nguy hiểm, bọn này không ai biết tý gì cả. Chả thế mà Tư Không Huyền cũng phải giật mình kêu lên:

-Phải chăng đây là giống "Vũ huyết tứ linh"? Chúng bay đâu! Mau ra bắt con nhãi ranh này chớ để cho nó chạy thoát.

Bốn gã đại hán vội nhảy xổ ra, chia hai bên sấn vào. Chung Linh miệng vừa huýt sáo vừa rút con Thanh linh ở trong lưng ra quăng xuống cản hai gã tới gần. Còn con Kim linh đớp xong gã nọ rồi nhảy sang đớp gã kia. Chỉ trong chớp mắt nó đã đớp hết cả bốn: mỗi gã một miếng. Gã nào gã nấy ngã lăn ra giãy giụa dưới đất cả một lượt.

Đồng đảng Thần Nông bang tuy thấy những con rắn nhỏ rất đáng khiếp sợ nhưng trước mặt bang chúa không tên nào giám lùi bước, rồi đến bảy tám tên nhất tề rượt theo.

Chung Linh gọi to lên rằng:

-Đứa nào muốn sống thì dừng lại gần! Ta mà cho con Kim linh ra đớp thì không còn thuốc nào chữa được đâu.

Mấy tên này đều cầm khí giới: kẻ đao, người kiếm để đón đỡ con Kim linh. Nhưng con rắn nhỏ này mau lẹ như thần, bất chấp tất cả gươm đao, ám khí ở thế gian. Đao kiếm cứ việc mà đâm, mà chém nó vẫn xông ào, lăn xả vào mà chẳng ai chém trúng. Vèo một cái nó đã đớp trúng cả bảy, tám kẻ địch ngã lăn kèn.

Tư Không Huyền vén áo lấy một bình thuốc nước, đổ ra lòng bàn tay, thoa từ mu bàn tay đến cẳng tay, đoạn nhảy ba bước đến trước mặt Chung Linh cùng Đoàn Dự, cất tiếng khàn khàn quát:

-Đứng lại!

Con Kim linh từ trong lòng bàn tay Chung Linh nhảy vọt lên đỗ trên sống mũi Tư Không Huyền. Tư Không Huyền chĩa thẳng bàn tay giơ lên, trong lòng vẫn lo thềm: "không hiểu thứ thuốc mình bí mật chế ra chống rắn độc đối với con rắn vàng vô cùng linh dị này có ăn thua gì không? Nếu không hiệu nghiệm thì chẳng những oai danh mình phút chốc trôi theo dòng nước mà cả đảng Thần Nông cũng bị tan tành".

Con Kim linh há miệng toan đớp vào lòng bàn tay Tư Không Huyền, song đột nhiên quay lộn đầu trở lại, dùng khẩu đuôi chống vào bàn tay lão để lấy đà nhảy tót về.

Tư Không Huyền cả mừng đưa tay trái đánh "vù" một cái, phát ra một luồng gió mạnh ghê gớm, Chung Linh tránh không kịp lão đảo suýt ngã. Bỗng nghe đánh "huych" một tiếng, thì ra Đoàn Dự bị dư lực luồng gió quạt ngã lăn xuống đất, ngửa mặt lên trời.

Chung Linh cả kinh, chồm miệng huýt luôn mấy tiếng huy động con Kim linh xông trận. Kim linh lại nhảy vọt ra nhưng bàn tay Tư Không Huyền đã xát thuốc kỳ răn, phải tìm chỗ khác như đầu, mặt, bắp vế để cắn. Tư Không Huyền múa tít hai quyền để trấn áp Kim linh không cho đến gần. Chung Linh vung con Thanh linh như cây roi mềm để đánh vào cạnh sườn. Tư Không Huyền ngờ con Thanh

linh cũng là rắn độc nên chống đỡ nghiêm mật như đối với con Kim linh. Miệng lão luôn luôn ra lệnh cho thủ hạ.

Mấy chục tên đồ đệ kéo ra vây bốn mặt. Tên nào cũng cầm nắm cây, cỏ được liệu ra đốt, một làn khói đặc bốc lên ngùn ngụt.

Đoàn Dự vừa đứng dậy được, song đầu nhức lả thường, tối tăm mặt mũi lại ngã lảo lảo ra. Trong lúc mê man chàng thấy Chung Linh cũng lảo đảo ngã theo. Hai tên thủ hạ đảng Thần Nông chạy đến định bắt Chung Linh.

Hai con rắn thần thấy Chung Linh ngã ra, cố tình cứu chủ vội xông lại đớp mỗi tên một miếng. Một tên trúng độc ngã lăn kềnh, còn một tên vết đuôi bị cắn máu chảy đầm đìa, xương tay lại bị con Thanh linh vụn gãy. Mọi người xúm quanh không biết làm thế nào.

Tư Không Huyền hô:

-Mé đông đốt hùng hoàng và mé nam đốt xạ hương lên! Còn các người ở mé tây bắc kia phải tránh đi cho mau không được đứng đó!

Đồng đảng vâng lệnh đốt xạ hương, hùng hoàng. Đảng Thần Nông đủ mọi thứ thuốc mà mỗi thứ một khác, cách chế biến lại rất tinh vi. Thứ hùng hoàng, xạ hương này thuần chất và rất mạnh, đốt lên phát ra một luồng khói dày đặc, cay xè theo chiều gió đông nam thổi về phía Chung Linh. Chẳng ngờ những thứ thuốc kỳ răn này không làm gì nổi hai con rắn thần. Chúng vẫn tung hoành lạnh lợi như thường, một lúc đớp luôn năm sáu tên trong đảng Thần Nông.

Tư Không Huyền bóp trán nghĩ ra một kế, hô lớn:

-Xúc đất cho mau, đổ lấp con nhãi ranh này cùng đám rắn để chôn sống chúng nó đi!

Đảng Thần Nông chuyên nghề kiếm được liệu lúc nào cũng mang đủ xẻng, cuốc, thúng, mủng, lập tức đào từng khối đất lớn nhằm chỗ Chung Linh đổ xuống tới tấp.

Lúc ấy Đoàn Dự tâm thần vẫn còn tỉnh táo, nghĩ lại: "tai vạ này tự mình gây nên, nếu Chung Linh bị chôn sống thì mình còn sống làm gì nữa?". Chàng hùng hổ nhảy vào ôm lấy nàng, nằm đè lên trên, miệng hô lớn câu: "Rút cục ai mà chẳng chết! Rút cục ai mà chẳng chết?".

Đất đá đổ xuống ầm ầm lấp lên người chàng. Tư Không Huyền vắng nghe câu chàng la: "Rút cục ai mà chẳng chết?" không khỏi mủi lòng, ngó lại hai mươi tên đồng đảng bị rắn cắn đang nằm quần quai, trong đó có đến bảy tám tên quan trọng cùng hai sư đệ của mình. Lão nghĩ thầm: nếu giết con nhỏ này đi cho hả giận thì biết làm thế nào để cứu sống bọn thủ hạ của mình? Nọc độc con Kim linh này đâu phải tầm thường, khó lòng thoát chết. Trừ phi được chính nhà y cứu chữa cho mới được, ngoài ra không còn cách nào". Nghĩ vậy lão liền truyền lệnh:

-Đừng để cho hai đứa này chết ngay, vậy các người không được lấp kín đầu chúng!

Chung Linh không còn hơi sức để cử động được nữa, chỉ thấy trên mình bị đè nặng vô cùng. Đoàn Dự ôm lấy nàng và cả đôi đều chịu nằm im. Trong một khắc đồng hồ, hai người chỉ còn hở đầu, toàn thân bị lấp đất kín.

Tư Không Huyền cất giọng thăm dò hỏi Chung Linh:

-Mi muốn sống hay là muốn chết?

Chung Linh đáp:

-Dĩ nhiên là ta muốn sống. Nếu người sát hại Đoàn huynh đây cùng ta thì vô số đứa trong bọn người cũng không sống được đâu.

Tư Không Huyền nói:

-Nếu mi lấy thuốc giải cứu nọc rắn độc của mi đưa ra đây thì ta sẽ tha mạng cho.

Chung Linh lắc đầu nói:

-Người tha một mình ta không đủ, phải tha cả hai mạng.

Tư Không Huyền nói:

-Thôi được, ta sẽ thả cả cho hai đứa mi, thuốc giải độc đâu?

Chung Linh nói:

-Hiện trong mình ta không có. Con kim linh này độc vô cùng chỉ có mình ba ta là trị được thôi. Trước ta đã bảo người rồi, đừng bức bách ta phải động thủ. Gây ra chuyện lôi thôi, ba ta sẽ quở trách ta thì cái mặt người cũng chẳng đẹp tốt gì.

Tư Không Huyền cả tiếng mắng:

-Con nhãi ranh này! Thân mi đến thế mà mi còn ăn nói hỗn láo, lão gia mà giận lên sẽ để mi sống vất vưởng thế này cho đến chết đói nghe chưa?

Chung Linh nói:

-Ta đã nói thực với mi mà mi không tin. Ôi thôi! chuyện này còn là rối bết. Không thể che mắt ba ta được đâu, bây giờ biết làm thế nào?

Tư Không Huyền hỏi:

-Cha mi tên họ là gì?

Chung Linh đáp:

-Người đã bấy nhiêu tuổi đầu sao mà ngu dốt thế? Đời nào ta lại nói tên ba ta cho người biết?

Tư Không Huyền vùng vẫy giang hồ đã mấy mươi năm, tiếng tăm lừng lẫy trong phái võ lâm, nay gặp phải hai đứa con nít mà đành chịu bó tay, không làm gì được. Lão nghiêng răng thét lên:

-Cầm mớ lửa ra đây cho ta đốt tóc coi nhãi ranh này, xem nó có phải khai tên cha nó không?

Một tên cầm bó đuốc đưa đến. Tư Không Huyền cầm lấy bước tới. Chung Linh nhìn mặt lão dưới ánh lửa sáng lại càng hung dữ bội phần, nàng sợ phát khiếp la lên:

-Trời ơi! Người chớ đốt tóc ta, tóc cháy thì đầu sẽ bị đau lắm, người không tin thì hãy thử đốt chòm râu dê của người mà coi!

Tư Không Huyền với bộ mặt nanh ác cũng phải phì cười nói:

-Ta biết rồi mà, đã đốt là phải đau hà tất còn phải đốt thử râu nữa?

Lão cầm bó đuốc vung lên trước mặt Chung Linh. Chung Linh sợ quá kêu thét lên, Đoàn Dự ôm chặt lấy nàng quát:

-Lão râu dê kia! Chuyện này là tại ta gây ra, người đốt đầu ta đây này!

Chung Linh nói:

-Chớ chớ! Đau lắm anh không chịu nổi đâu!

Tư Không Huyền nói:

-Mi đã sợ đau sao không đưa thuốc giải độc ra để cứu bọn ta?

Chung Linh nói:

-Người thật là thẳng ngốc! Ta đã bảo rằng chỉ có ba ta là trị nổi nọc độc con kim linh. Đến má ta còn không hiểu người tưởng dễ lắm sao?

Tư Không Huyền lại nghe từ phía có tiếng người rên rỉ, cực kỳ thâm hiểm vì bị rấn cắn thì nghĩ thầm rằng: "đây là loại rấn độc kỳ dị, nó làm cho người ta nhức nhối phi thường không thì làm gì bọn hảo hán này phải rên xiết như thế? Cả những khi gặp trường hợp phải chặt cụt tay, cụt chân họ còn có thể ngiên rằng chịu đựng chứ có thềm mở miệng than thở bao giờ đâu? Bọn này đã được người xung quanh đem thuốc trừ rấn độc thoa đắp, song họ vẫn rên la hoài. Rõ ràng là thuốc của mình chỉ công hiệu với loại rấn thường, còn đối với con kim linh này chẳng ăn thua gì". Lão nghĩ vậy cảm giận vô cùng, trừng mắt nhìn Chung Linh quát hỏi lần nữa:

-Cha mi là ai? Phải nói cho mau!

Chung Linh đáp:

-Người cố tình muốn ta phải cho người biết danh tính ba ta ư? Thế người không sợ sao?

Tư Không Huyền sực nhớ đến chuyện "Vũ huyết tứ linh" và liên tưởng đến tên một người nghĩ thầm: "Chẳng lẽ chính y đã nuôi Vũ huyết tứ linh? Chẳng lẽ y chưa chết sao? Nếu quả y trá tử để mai danh ẩn tích mà mình đem tên tuổi y nêu ra, tất nhiên y sẽ không để mình yên".

Chung Linh thấy nét mặt Tư Không Huyền thoáng qua một cơn hoảng hốt thì trong lòng rất khoan khoái, nàng nói:

-Người mau thả chúng ta ra, để ba ta khỏi đến phiền trách người.

Tư Không Huyền đầu óc tính toán rất mau lẹ: "bây giờ mình thả con này ra, nếu ba nó quả là thằng cha đó, thế nào y cũng mở cuộc điều tra, một khi y biết rõ mình tò mò đến việc bí mật của y, không khi nào y chịu để mình sống mà phải giết mình đi cho khỏi lộ chuyện. Trái lại nếu mình giết con nhỏ này đi thì đồng đảng mình khó lòng sống được, đảng nào cũng dở". Sau y tắc lưỡi một cái tự nhủ: "Hừ nhỏ nhen há phải trang quân tử? Không ác sao thành kẻ trượng phu? Thà rằng để đám thủ hạ của mình chịu chết còn hơn thả hổ về rừng, rước lấy tai họa. Nghĩ vậy lão ngấm ngầm vận nội công vào bàn tay, nhằm đỉnh đầu Chung Linh đánh xuống.

Chung Linh thấy lão đột nhiên biến sắc, biết ngay mình sắp bị nguy, lại thấy lão giơ tay trái đánh xuống, vội rú lên:

-Ồi ối! Đừng đánh!

Tư Không Huyền khi nào chịu thôi. Tay lão đánh xuống chỉ còn cách đầu Chung Linh chừng một thước, bất thành lình lão thấy sau gáy mình bị đau nhức không biết bị vật gì đâm vào nên bàn tay đó tuy đánh xuống đỉnh đầu Chung Linh nhưng nội công đã bị tiêu tán, chẳng khác gì xoa đầu đứa trẻ mà thôi.

Tư Không Huyền bị rần rần, sợ hết hồn vội vận khí ra trấn giữ trái tim, tay phải vút bó đuốc xuống đất, thò tay phải về phía sau bóp cổ chặt. Bỗng nhiên cườm tay lại thấy tê nhức, thì ra con Kim linh bị vùi trong đám đất từ nãy, lách mãi bò ra được, nhân lúc kẻ thù của chủ nó không kịp đề phòng nhảy đến dớp.

Tư Không Huyền liên tiếp bị rần rần luôn hai miếng thì chẳng còn hồn vía nào nữa, ngồi bệt xuống đất, vận động nội công khu trừ nọc độc.

Thủ hạ Tư Không Huyền vội xúc đất đổ lên mình con Kim linh. Kim linh nhảy xông lên dớp ngã một tên rồi chạy trốn, chui vào đám cỏ rậm, chỉ thấy ánh vàng nhấp nháy mấy cái trong bóng tối rồi mất hút.

Những kẻ tả hữu Tư Không Huyền vội lấy thuốc chữa rắn độc trong uống, ngoài thoa, hầu hạ, chạy chữa cho chủ, lại lấy sâm Dã sơn nhét vào miệng cho lão thêm khí lực. Đồng thời Tư Không Huyền đề khí để chống lại hai chỗ rần rần. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, vì không chịu nổi nữa, lão rút đoản đao bên mình ra chém một nhát, cổ tay đứt lìa, rơi ra. Thật là:

"Muốn ngăn nọc độc vào tim phổi

Tráng sĩ già gan chặt cẳng tay"

Song cổ tay chặt bỏ đi còn được, chứ vết cắn sau gáy thì không thể nào chặt bỏ cổ đi được. Bọn thủ hạ thấy chủ chặt cụt cổ tay, đều ghê rợn hãi hùng, vội lấy thuốc dấm rịt vào. Nhưng máu tuôn ra như suối thuốc rịt vào lại bị trôi đi. Một tên xé vạt áo hết sức buộc chặt cánh tay chủ, máu chảy ra từ từ rồi ngừng hẳn.

Chung Linh thấy cảnh rừng rợn này cũng phải phát khiếp, sắc mặt tái mét, không dám lên tiếng.

Tư Không Huyền cất giọng trầm trầm hỏi:

-Con rắn nhỏ sắc vàng đỏ có phải là con Kim linh trong "Vũ huyết tứ linh" không?

Chung Linh gật đầu đáp:

-Chính phải đó.

Tư Không Huyền lại hỏi:

-Người bị rắn cắn đau nhức bảy ngày rồi mới chết phải không?

Chung Linh gật đầu. Tư Không Huyền sai thủ hạ:

-Đem thằng nhỏ ra đây!

Thủ hạ vâng lời, bối đồng đất lẫn đá lôi Đoàn Dự ra.

Chung Linh vội kêu lên:

-Đừng, đừng! Việc này không can dự gì đến Đoàn huynh, đừng gia hại đến anh.

Nàng vừa nói vừa toan vùng dậy. Bọn Thần Nông vội xúc đất lấp lên lỗ hổng vừa kéo Đoàn Dự ra. Chung Linh lại không cự quấy được nữa. Nàng trông thấy Tư Không Huyền muốn giết Đoàn Dự bất giác khóc rống lên. Chính Đoàn Dự tuy trong lòng cũng sợ hãi vô cùng nhưng ngoài mặt vẫn gượng trấn tĩnh mỉm cười nói:

-Chung cô nương! Đại trượng phu coi cái chết như trở về nơi cực lạc. Trước mặt đám ác ôn này ta không nên tỏ ra khiếp nhược.

Chung Linh nói:

-Tôi không phải là đại trượng phu. Tôi chỉ coi cái chết như về nơi cực lạc đâu.

Tư Không Huyền vẫn một giọng trầm trầm sai thủ hạ:

-Các người lấy "Đoạn trường tán" cho thằng nhỏ này uống và theo cân lượng cho y chỉ có thể chịu đựng được trong bảy ngày.

Thủ hạ lấy ra một thứ thuốc tán sắc đỏ bắt Đoàn Dự uống một nửa bình. Chung Linh vội kêu lên rằng:

-Thuốc độc đó, Đoàn huynh chớ uống!

Từ lúc Đoàn Dự nghe thấy tên Đoạn trường tán đã biết ngay là thuốc độc. Nhưng nghĩ mình đã ở tay người, không uống cũng không xong, thản nhiên cầm lấy uống, chàng lấy đầu lưỡi nếm mùi, cười mà rằng:

-Ngọt đây mà Tư không bang chúa! Người uống một nửa bình này đi mà chơi!

Tư Không Huyền cả giận "hừ" một tiếng.

Chung Linh đang nước mắt rùng rùng cũng phải phì cười nhưng rồi nàng lại bật tiếng khóc ngay.

Tư Không Huyền nói:

-Thuốc đoạn trường tán này uống sau bảy ngày chất độc mới ngấm vào, làm cho ruột đứt từng khúc mà chết, bây giờ mi phải đi lấy thuốc để giải nọc rắn trong bảy ngày, bảy đêm về đây cho ta thì ta sẽ giải độc cho mi.

Chung Linh nói:

-Chỉ có mình ba ta vận động nội công mới giải được nọc độc con kim linh chứ làm gì có thuốc?

Tư Không Huyền nói:

-Nếu vậy thì phải mời cho được ba mi tới đây giải cứu mi chứ sao.

Chung Linh nói:

-Người nói coi bộ dễ dàng lắm nhỉ. Ba ta có chịu ra khỏi núi bao giờ đâu. Ba ta đã quyết định không rời khỏi cửa hang nửa bước.

Tư Không Huyền nghĩ thầm: "con bé nói câu này là đúng sự thực rồi". Lão trầm ngâm chưa trả lời thì Đoàn Dự đã nói:

-Thế thì kéo cả đến tư phủ Chung cô nương xin tôn đại nhân giải cứu cho có mau hơn không?

Chung Linh gạt đi:

-Không được! Ba tôi đã có lời nguyện: bất luận kẻ nào, hễ đã bước chân vào hang núi chỗ ba tôi ở nhất định là phải chết.

Tư Không Huyền thấy chỗ sau gáy bị rấn cắn mỗi lúc một thêm nhức nhối, ngứa ngáy rất là bứt rứt khó chịu, nổi giận nói:

-Ta chẳng thèm nói nhiều lời nữa. Mi không đi mời được ba y thì thôi, ta cho chết ráo cả một mẻ.

Chung Linh nghĩ một lúc rồi bảo:

-Người thả ta dây để ta viết thư mời ba ta đến đây. Người cho thằng nào không sợ chết cầm đi.

Tư Không Huyền nói:

-Ta bảo thằng nhỏ họ Đoàn này đi, hà tất phải sai ai?

Chung Linh nói:

-Người không nhớ gì cả. Ta đã bảo: bất luận kẻ nào đã bước chân vào chỗ ở ba ta đều phải chết mà. Ta không muốn cho Đoàn huynh ta chết nghe chưa?

Vẫn một giọng trầm trầm Tư Không Huyền nói:

-Y đã sợ chết, thả hạ ta há không sợ chết sao? Tuỳ đấy, không đi thì thôi, rồi xem bọn mi chết trước hay ta chết trước?

Chung Linh ghen ngào nói:

-Lão già râu dê kia! Người chỉ ráng bắt nạt được tiểu cô nương, không cần giữ thể diện nữa ư? Chuyện này khách giang hồ biết ra thì thanh danh người sẽ bị tiêu tan vì có những hành vi đê mạt, chẳng anh hùng hảo hán chút nào.

Tư Không Huyền chỉ để tâm vận nội công, ngăn ngừa nọc độc, không nói gì nữa. Đoàn Dự khảng khái nói:

-Chung cô nương ơi! Để tôi đi được mà! Lệnh tôn thấy tôi đến cầu người đi cứu cô nương tất không hại đâu mà sợ.

Chung Linh lộ vẻ vui mừng nói:

-Được rồi anh ơi! Tôi nghĩ được kế này có thể vẹn toàn. Anh đừng nói rõ với ba tôi là tôi ở tại đây, nếu giết anh đi thì không biết đâu mà tìm tôi. Khi anh đưa ba tôi tới đây rồi phải chuồn đi tức khắc không thì anh sẽ nát ra như cám đó.

Tư Không Huyền trở tay về hòn núi góc tây bắc nói:

-Ta phái người đem thuốc ra chờ ở đó, Đoàn quân chạy trốn đến phía sau hòn núi này, sẽ có người đưa cho.

Tư Không Huyền thấy Đoàn Dự chịu đi mời người cứu mạng cho bọn lão, lão đã đổi cách xưng hô ra chiều nhã nhặn. Lão nói xong truyền lệnh cho thủ hạ bối đất kéo tay Chung Linh ra, lấy vòng sắt xích hai tay nàng lại rồi mới cào nốt chỗ đất lấp phần dưới thân thể nàng, bỗng thấy con Thanh linh dắt sau lưng Chung Linh ngọ ngậy, ngoài ra các con rắn khác đều bị chết ngộp chết.

Chung Linh hỏi:

-Người không cởi tay cho ta làm sao ta viết thư được?

Tư Không Huyền đáp:

-Gỡ cái cô này mới quái gỡ chứ! Việc gì phải viết thư? Lại định giở trò đấy chứ gì? Cô cứ đưa đồ vật gì giắt bên mình cho Đoàn quân cầm đi làm tin là mới được lệnh tôn ngay.

Chung Linh nói:

-Ta rất ghét viết lách. Người nói ta khỏi phải biên thư thì còn gì bằng? Nhưng ta có vật gì để cầm đi làm tin đâu? à phải! Đoàn huynh cởi con Thanh linh đưa về cho ba tôi.

Đoàn Dự nói:

-Không được! Nó không chịu nghe lời tôi, giữa đường nó đập một cho miếng là rồi đời.

Chung Linh tươi cười nói:

-Trong túi áo tôi có cái hộp nhỏ, anh móc ra đây!

Đoàn Dự đưa tay ra sờ vào áo nàng, bỗng nhiên vội rút tay lại, tự biết mình thò tay vào bụng một thiếu nữ là rất vô lễ. Chung Linh lại không cảm giác như thế, bảo chàng:

-Đúng rồi, túi áo ở bên trái này.

Đoàn Dự nghĩ rằng tai họa đến nơi, trong lúc nguy cấp này, tiểu cô nương thật là người quyền biến, bỏ hết tự hiềm giữa hai bên nam nữ, lẽ đâu mình còn câu nệ? Thế rồi chàng lùa tay vào bụng nàng, sờ thấy một vật tròn tròn, nóng nóng liền móc ra.

Chung Linh nói:

-Trong cái hộp bằng ngọc này có đựng một vật kỳ cả hai con kim linh và thanh linh. Nếu con thanh linh không chịu nghe lời anh cầm cái hộp này giở ra trước đầu nó, tự nhiên nó không làm dữ. Đoàn Dự theo lời nàng, cầm cái hộp giở lên bên đầu con thanh linh lắc lắc, trong hộp phát ra thứ tiếng kỳ dị, quả nhiên nó chùn lại lập tức, dường như sợ hãi lắm.

Đoàn Dự lấy làm thú vị nói:

-Tôi thử xem trong có vật gì nào?

Chàng toan mở nắp hộp ra coi, Chung Linh vội ngăn lại bảo:

-Ấy chớ, nắp hộp này không mở được đâu!

Đoàn Dự hỏi:

-Sao vậy?

Chung Linh ngoảnh mặt về phía Tư Không Huyền đưa mắt cho chàng nói:

-Đó là một điều bí mật không thể để người ngoài nghe được. Khi anh trở về tôi sẽ nói cho anh biết.

Đoàn Dự nói:

-À ra thế đấy! Rồi chàng cầm hộp sang tay trái, còn tay phải lần vào sau lưng Chung Linh cởi con thanh linh ra quấn vào lưng mình. Con thanh linh ngoan ngoãn để chàng muốn làm gì thì làm, không hề phản kháng. Đoàn Dự cả mừng nói:

-Con rắn này hay tuyệt.

Chung Linh dặn thêm:

-Lúc nào đói bụng, nó tự biết đi kiếm chấu chàng ăn mà ăn, anh không phải lo gì cho nó cả. Anh xùy một hơi là sai nó đớp người, huýt sáo ba tiếng "pho pho pho" là gọi nó về.

Dặn xong nàng xùy, huýt sáo. Đoàn Dự rất lấy làm thú vị, học tập mãi.

Tư Không Huyền đang đau, nghe hai người bàn tán nói nói, cười cười lại càng tức bực nghĩ thầm: "Hai đứa nhỏ này không còn biết tý gì cả, đã chết đến gáy rồi còn đùa giỡn với rắn rết". Bất giác lão quát lên:

-Đoàn quân không đi chóng lên rồi mà về? Tánh mạng bọn ta nguy trong sớm tối, nếu dọc đường còn xảy chuyện rắc rối là chết ráo. Chung cô nương từ đây đến quý phủ, vừa đi vừa về mất độ mấy ngày?

Chung Linh nói:

-Nếu đi được mau lẹ thì chỉ mất hai ngày, cùng lắm là bốn ngày Đoàn huynh sẽ về tới.

Tư Không Huyền thấy hơi yên dạ lại giục:

-Thôi Đoàn quân lên đường đi!

Chung Linh nói:

-Ta còn phải dẫn đường lối cho Đoàn huynh, các người hãy tránh đi, không được một ai nghe trộm đấy nhé!

Tư Không Huyền ra lệnh cho thủ hạ tránh đi.

Chung Linh nói:

-Cả người nữa tránh đi cho ta dẫn Đoàn huynh!

Tư Không Huyền ngấm ngấm nghiêng hai hàm răng lại, đứng dậy vừa đi vừa nguyên rủa: "Chờ ta khỏi vết thương rồi sẽ liệu tính cho mi. Nếu để mi yên lành chẳng hoá ra Tư Không Huyền này sống uống hay sao?".

Chung Linh than thở cùng Đoàn Dự:

-Đôi ta vừa gặp gỡ đã phải chia tay rồi.

Đoàn Dự cười nói:

-Vừa đi, vừa về bốn ngày có là mấy?

Chung Linh trở mắt ra nhìn chàng một hồi rồi nói:

-Anh tới nơi phải vào ra mắt má tôi, đem hết đầu đuôi mọi chuyện thuật cho người nghe, để má tôi truyền đạt lên với ba tôi, thế thì mọi việc mới ổn.

Nàng giơ bàn chân nhỏ xíu, vạch rõ đường lối trên mặt đất. Nhà nàng ở tây ngạn sông Lan Thương, trong hang núi. Kể đường xá cũng chẳng bao xa nhưng địa thế rất là bí hiểm, nếu không được chỉ dẫn cận kề thì người ngoài quyết không thể tìm đến nơi được.

Đoàn Dự có trí nhớ dai, chàng nghe Chung Linh nói những ngã đường chuyển từ đông qua tây, rẽ nam qua bắc nhất nhất ghi vào lòng.

Chung Linh dặn xong, chàng nói:

-Thế là xong rồi chứ? Tôi đi nhé!

Nói xong trở gót đi liền. Chàng đi được mười bước, Chung Linh chợt nhớ ra điều gì gọi giật lại:

-Anh hãy trở lại đây! Tôi còn dặn nữa.

Đoàn Dự quay lại hỏi:

-Còn gì nữa?

Rồi chàng toan trở gót, Chung Linh dặn với:

-Anh chớ nói thực họ Đoàn, nhất là phải dấu kín ba anh biết phép điểm huyệt "Nhất Dương Chỉ", vì ba tôi mà biết ra tất thay lòng đổi dạ.

Đoàn Dự cười nói:

-Được rồi! Cô nương tuy còn nhỏ tuổi mà tâm linh thật là sáng suốt.

Chàng miệng ca vang khúc hát, hiên ngang ra đi. Lúc đó trời vừa chập tối, ánh trăng mới ló. Đoàn Dự nhờ ánh trăng trong, trông về hướng tây tiến bước. Tuy chàng không có võ công nhưng còn trẻ măng, sức lực dồi dào, chân thoăn thoắt bước mau. Chàng đi được chừng mười dặm, đến sau ngọn cao nhất núi Vô Lượng,

bỗng nghe tiếng nước chảy róc rách, phía trước mặt hiện ra một lạch suối. Chàng miệng đang khát nước, lần đến bờ suối, thấy nước trong xanh, vừa thò tay xuống toan vốc nước uống, chợt nghe phía sau có tiếng cười khanh khách. Đoàn Dự giật mình quay đầu lại xem, thấy mũi trường kiếm ánh sáng xanh lè, lấp loáng, chĩa vào bụng mình. Chàng ngẩng mặt lên nhìn, té ra là Cam Nhân Hào, vẻ mặt hung dữ, đang cười ra chiều khoái trá.

Đoàn Dự tươi cười hỏi:

-Tuởng ai hoá ra anh, anh làm tôi sợ quá, suýt ngã. Này Cam huynh, trời tối rồi, anh còn đứng làm chi đây?

Cam Nhân Hào đáp:

-Đệ vâng mệnh gia sư đứng đây chờ Đoàn huynh. Xin mời Đoàn huynh vào cung Kiếm Hồ cùng gia sư đàm đạo.

Đoàn Dự đáp:

-Hôm nay thì không được đâu, vì tại hạ có việc gấp phải đi ngay. Xin để hôm khác sẽ đến vấn an.

Cam Nhân Hào đáp:

-Dù bận gì thì bạn cũng xin Đoàn huynh nể mặt đệ vào một chút, kéo gia sư quả trách đệ.

Đoàn Dự trông hấn có vẻ mặt bất chính, trong bụng đã đoán biết ý hấn lắm bầm một mình: "Không xong rồi! Nếu thằng cha này cố ý giữ mình lại, không đi tìm được thầy về chữa rắn độc thì bấy nhiêu người đảng Thần Nông tất không toàn tính mạng mà phái Vô Lượng trút được mối lo tâm phúc".

Rồi chàng hỏi lại:

-Sao thế huynh lại biết tạ hạ qua đây?

Cam Nhân Hào đằng hắng một tiếng rồi đáp:

-Cuộc gặp gỡ giữa các hạ và Chung cô nương với đảng Thần Nông tại hạ đã mất thấy tai nghe hết cả. Phái Vô Lượng cùng các hạ vốn không thù oán quyết chẳng làm phiền gì đến các hạ đâu! Chỉ lưu tôn giá vài hôm mà thôi, rồi sẽ lại để các hạ tự do.

Đoàn Dự nói:

-Cớ sao lại giữ tôi mấy ngày ở đây? Không thể được đâu, tôi đã uống đoạn trường tán của đảng Thần Nông vào bụng chỉ vài hôm thuốc ngấm, đứt ruột ra thì ở lại sao được?

Cam Nhân Hào cười nói:

-Cần gì, chỉ cần uống ít thuốc "chỉ thống" là hết đau ngay.

Đoàn Dự nghe hấn nói mà chột dạ. Trong lúc bối rối, chưa tìm ra kế thoát thân. Theo hấn vào cung Kiếm Hồ dĩ nhiên là mình khó sống được, lại để lụy cho Chung Linh cùng người đảng Thần Nông, tất cả có đến 30 nhân mạng.

Cam Nhân Hào dí mũi thanh trường kiếm vào bụng Đoàn Dự. Đoàn Dự đã thấy hơi đau, Cam Nhân Hào lại giục:

-Ta đi thôi! Dù anh không muốn vào cũng bắt buộc phải vào, thà anh cứ vào ngay đi là hơn.

Đoàn Dự nổi giận nói:

-Người muốn giết ta phải không?

Cam Nhân Hào đáp:

-Gã họ Đoàn kia! Đã bôn tẩu giang hồ sao người còn coi tính mạng to thế? Người chẳng xứng đáng là người gan dạ chút nào.

Bỗng đánh "roac" một tiếng, mũi kiếm nhọn đã đưa từ trên ngực xuống đến bụng dưới, làm cho áo chàng xẻ thẳng một quãng dài đến hai thước.

Cam Nhân Hào quả đáng là cao đồ phe đông phái Vô Lượng, đường kiếm đi đúng mức không sai một ly. Đoàn Dự chỉ rách áo chứ không sây sát chút nào. Chàng thấy gió thổi vù vù vào bụng giá lạnh, vội kéo hai bên vạt áo lại cho khỏi hở bụng.

Cam Nhân Hào cười nói:

-Da thịt người trắng mịn, trông giống con gái như hệt.

Rồi bỗng hấn lại trở bộ mặt hung dữ, giục:

-Nếu không đi mau, lão gia điên tiết lên, sẽ bầm mặt người ra.

Đoàn Dự không sao được đành đi theo hấn, định để giữa đường sẽ liệu xem có kế nào thoát thân được chẳng. Chàng vừa đi vừa khẹp áo lại nói:

-Ta mà biết trước phái Vô Lượng các người độc ác thế này thì để mặc đảng Thần Nông đồn hơi độc cho chết hết, chẳng hoài hơi can thiệp làm gì.

Cam Nhân Hào thét lên:

-Người ba hoa gì vậy? Phái Vô Lượng ta toàn là những tay anh hùng hảo hán, há sợ lũ Thần Nông vô liêm sỉ?

Lại một nhát kiếm nhằm sau lưng Đoàn Dự chém xuống, bỗng nghe đánh chát một tiếng, mũi kiếm bị chặn lại. Đoàn Dự vụt nhớ ra nhủ thầm: "ừ nhỉ! Sao ta không kêu con thanh linh giúp ta một tay". Chàng liền chúm miệng theo cách Chung Linh đã dạy, huyết lên một hồi. Con thanh linh nhoai đầu ra nhảy tới trước mặt Cam Nhân Hào. Gã trông thấy giật mình, chạy giật lùi lại, con thanh linh đớp không trúng, xoay mình toan nhảy sang đớp tay gã.

Cam Nhân Hào đã biết con rắn này lợi hại thế nào rồi. Đến ngay thanh trường kiếm của sư phụ gã còn bị nó vụn gãy nên vội nhảy sang bên né tránh.

Sở dĩ con thanh linh đớp sểnh hai lần là vì Đoàn Dự chưa biết huy động nó: khi sai đi tấn công, chàng quên thả nó ra đã huýt sáo, thành ra quá phần nửa còn quẩn ở lưng mình nên nó không được linh hoạt cho lắm và không nhoai được tới kẻ địch.

Đoàn Dự thấy Cam Nhân Hào đã tránh xa, nghĩ bụng: "không thừa lúc này chuồn đi còn đợi đến bao giờ?". Liền nhắm phía tây mà chạy. Cam Nhân Hào quay gót đuổi theo, vừa chạy vừa la:

-Trong mình ta có thuốc kị rắn. Con rắn xanh kia làm gì nổi ta? Mi có chạy dăng trời!

Nói vậy thì nói nhưng vẫn không dám đuổi sát đến nơi. Đoàn Dự chạy được nửa dặm nhọc, thở phì phì. Cam Nhân Hào mau lẹ dị thường: tay trái gã bẻ một cành cây dài, vừa đuổi vừa nhắm sau lưng chàng mà quất. Đoàn Dự trong khi nguy cấp thì may sao phúc đáo tâm linh, sức nhớ lại cách điều động con thanh linh là phải cởi nó ra rồi mới huýt sáo. Chàng liền quay lại phía sau, dùng hết sức quăng con thanh linh ra rồi mới huýt sáo. Chàng liền quay lại phía sau, dùng hết sức quăng con thanh linh ra. Nó chưa nhoai tới thì Cam Nhân Hào nhanh mắt trông thấy, né tránh kịp rồi đuổi chầm chậm cho cách xa thêm. Gã nghĩ thầm: "Anh chàng công tử bột này chẳng biết tý võ công nào, mình cứ đuổi cho y mệt dần, chỉ lúc nữa là y kiệt lực cũng đủ chết. Bị Cam Nhân Hào đuổi phía sau, Đoàn Dự cảm đầu chạy thẳng về phía Tây. Chừng một khắc, chàng nhọc quá, thở không ra hơi, càng chạy lòng càng phiền não, nghĩ thầm: "Nếu mình bị bắt, tất Chung cô nương không thể thoát chết được thì mình còn mặt mũi nào mà trông thấy ai nữa?". Trong lúc hoang mang, chàng chẳng để ý gì đến đường lối, cứ nhắm rừng cây rậm rạp chạy vào hòng thoát thân. Cam Nhân Hào đuổi một lúc nữa, bỗng nghe tiếng nước chảy róc rách, sóng vỗ ỳ ầm như nước triều dâng. Gã ngừng đầu lên thấy về góc Tây bắc dường như một giải ngân hà lơ lửng không gian: đó là dòng thác lớn từ trên sườn núi cao đổ xuống. Gã liền dừng bước cất tiếng gọi:

-Đoàn tiểu tử! Phía trước là cấm địa phái ta. Mi chỉ đi mười trượng nữa là chết không có chỗ mà chôn.

Đoàn Dự cả mừng nghĩ thầm: "nếu là cấm địa của phái Vô Lượng, tất y không dám xông vào đuổi theo nữa. Còn mình đây đã đến bước đường cùng thì sợ cóc gì? Nghĩ vậy chàng phấn khởi trong lòng, chạy nhanh hơn trước. Cam Nhân Hào lại gọi giật giọng:

-Phải đứng lại ngay! Mi muốn chết hay sao mà cứ xông vào cấm địa?

Đoàn Dự cười đáp:

-Vì ta muốn sống nên mới phải trốn chạy chứ.

Chưa dứt lời, bất thành linh chân chàng bước hẫng. Vì chàng không có võ nghệ lại đang lúc chạy miết nên không dừng lại kịp. Chàng vừa kêu lên được một tiếng "chết rồi" thì người đã rơi vào quãng không đến quá mười trượng. Cam Nhân Hào

đuổi đến ven núi, nhìn xuống thấy một làn khói trắng bao phủ đầy khe, mờ mịt chẳng biết đến đâu là cùng. Gã nghĩ bụng Đoàn Dự đã lần xuống đây tất phải tan xương nát thịt rồi. Ngay chỗ chân gã đứng cũng đã thuộc phạm vi cấm địa nên không dám chần chừ, quay gót trở về trình sư phụ.

Đoàn Dự từ sườn núi rơi xuống, chơi vơi giữa quãng không, hai tay vung vẩy loạn lên, cầu mau bầu vịu được cái gì chẳng. Chàng lần xuống đến hơn trăm trượng nữa thì phúc làm sao, con thanh linh, từ lúc nhoai ra phía sau để toan đỡ Cam Nhân Hào, Đoàn Dự vẫn chỉ cầm khâu đuôi, vướng vào cây thông ở sườn núi, mọc đâm ngang ra. Nó khôn ngoan quán rất mau khúc đầu vào cành cây mấy vòng. Đoàn Dự thấy mình đang rơi xuống bỗng nhiên dừng lại liền nắm chặt thêm khâu đuôi con thanh linh, nhưng rồi mỗi tay quá, không chịu nổi, toan buông đuôi rấn ra. Con Thanh linh thật vô cùng linh diệu, nó biết trước, liền co khâu đuôi lại, quán chặt lấy tay chàng mấy vòng. Bỗng chàng kêu to lên một tiếng "ối chao ôi" vì bị treo lơ lửng, xương cánh tay phải chàng bị sai khớp. Thân thể con thanh linh bền dai lạ thường, con người nặng nề thế, lại còn lúc la lúc lắc mà nó chịu đựng được. Đoàn Dự cúi đầu nhìn xuống, mây phủ mờ mịt, trông chẳng thấy khe đâu. Chàng toan bám vào thân con thanh linh để trèo ngược lên như leo dây, song tay phải bị sai khớp, đau đớn vô cùng, không tài nào leo lên được. Còn đang lúng túng chưa biết làm thế nào, thân chàng vẫn đu qua đu lại, bỗng chạm vào vách núi, chàng đưa tay trái ra bám trúng một cành cây ngắn, hai chân quờ quạng tìm được chỗ đứng. Bấy giờ mới hoàn hồn, chàng nhìn kỹ sườn núi thấy một chỗ nứt toạc khá lớn nên hai bên có những mỏm đá lồi ra, có thể bầu vịu vào để lần xuống. Chàng đứng thở một lúc rồi nghĩ bụng rằng:

-Nếu cứ đứng đây, không tìm đường lên hay xuống cũng không xong. Trèo lên quyết là không được rồi, chỉ còn cách lần mò xuống đáy khe rồi sẽ tìm đường trở ra. Tuy là chàng thư sinh yếu ớt nhưng chàng rất gan dạ, tự nhủ: "Xét cho cùng đã không giữ được toàn tính mạng thì chết ở đâu cũng thế. Cái chết đối với bậc đại trượng phu nào có nghĩa lý gì?" Chàng liền thối tiếng sáo miệng thu con thanh linh về.

Thanh linh nghe hiệu, buông cành cây ra, cuộn tròn mình lại nằm trong tay Đoàn Dự. Chàng quán một đầu rấn vào cành cây dưới gốc, rồi tay trái bám lấy mình rấn, tựa như vịn vào sợi dây dài, lần lần từng bước đi xuống. Cứ bám gần hết mình con rấn thì chàng lại đạp chân vào một mấu đá chìa ra, dừng lại để thu rấn về. Mỗi lần tụt xuống như thế chàng lại khoan tâm thêm được một chút. May mà sườn núi càng xuống dưới càng xoắn dần không đứng dựng như ở trên cao nữa. Sau chàng không phải vịn vào con thanh linh, tự mình vừa quay trở vừa bầu vịu vào sườn núi bước lần xuống. Chợt thấy tiếng bì bõm, càng xuống thấp lại càng nghe

rõ. Chàng không khỏi giật mình kinh hãi nghĩ thầm: "dưới này dường như có vũng nước xoáy, sóng đánh lật ngược lại, chỉ gặp một cơn sóng to là nát thân. Bỗng thấy những giọt nước trong như hạt mưa rào bắn tung lên đập cả vào mặt mũi rất rát. Thời khắc không cho phép chàng có đủ thì giờ để suy tính nữa. Trong khoảnh khắc xuống đến đáy khe, chàng đứng thẳng người lên bất giác cất tiếng khen: "Đẹp quá!". Bên tả sườn núi, giải thác nước lớn trắng phau, trông tựa như một con rồng treo lơ lửng trên không, cuộn cuộn đổ xuống một cái hồ trong vắt, rộng bao la, trông không thấy bờ bên kia. Tuy thác nước chảy suốt ngày đêm xuống mà không bao giờ hồ đầy tràn cả, dường như có chỗ rút nước đi. Trên mặt hồ chỉ chỗ thác đổ vào là nước chảy quanh co, sóng vỗ bì bùm, còn ngoài xa từ hơn mười trượng trở đi lại phẳng như một tấm gương khổng lồ.

Đứng trước phong cảnh kỳ tuyệt của tạo hoá, Đoàn Dự ngây người, trố mắt ra mà nhìn, thầm khen ngợi phong cảnh hùng vĩ. Chàng đưa mắt nhìn chéo sang bên: trên bờ hồ hoa Trà trùng điệp, những bông lớn bằng miệng bát. Trà Vân Nam có tiếng vào bậc nhất thiên hạ nhưng so với hoa trà bờ hồ này còn kém phần rực rỡ nhiều. Thật là một thứ hoa trà kỳ lạ, chàng chưa từng thấy bao giờ.

Đoàn Dự mãi say mê cảnh đẹp, nhìn ngắm hồi lâu mới cảm thấy tay đau vì trật khớp xương. Chàng xấn tay áo lên mà than rằng: "Đốt xương ới là đốt xương! Giả sử mi ăn khớp với nhau thì ta đâu phải đau đớn thế này? Mi chỉ trật ra ngoài đâu đốt một chút là con người đã thành ra sống dở chết dở". Thế rồi chàng nghiêng răng, lấy tay trái giật một cái thật mạnh, phát ra tiếng kêu "lục cục". Đầu xương cánh tay phải trật ra lại in vào khớp. Tuy nhiên chàng cảm thấy đau nhói hơn trước. Đau thì đau nhưng tay đã cử động được như thường. Đoàn Dự cả mừng, mặc dù vất vả lo lắng mất quá nửa ngày nhưng giờ toàn thân chàng thấy rạo rực cả lên vì sung sướng đã thoát khỏi mấy lần gặp tai nạn chết người. Không biết trò chuyện cùng ai, chàng nằm nghỉ trên đám cỏ, trở mình vài lần rồi vỗ vào lưng con thanh linh mà nhủ rằng:

-Thanh linh hỡi thanh linh! Bữa nay không được mi cứu mạng cho ta thì bây giờ ta đã sang bên thế giới cực lạc rồi còn gì. Từ đây trở đi, ta sẽ bảo tiểu thư của mi đãi mi rất tử tế mới phải.

Nói rồi chàng cảm thấy khát nước, liền chạy ra bờ hồ vốc nước lên uống. Nước hồ mới ngon ngọt làm sao. Uống tới đâu thấy mát mẻ tới đó. Tinh thần đã tỉnh táo, chàng nhớ đến công việc cần kíp, phải mau tìm lối ra đi. Chàng nghĩ: "Cam Nhân Hào ở trên núi này đã lâu, gã mà đến đây thì ta khó lòng thoát khỏi bàn tay tàn bạo. Chàng liền men bờ hồ đi tìm lối ra. Cái hồ này hình bầu dục, có đến phần nửa ẩn vào các bụi cây um tùm. Đoàn Dự quanh về mé đông theo đường vành thúng đi được chừng ba dặm. Mé đông nam cũng như mé tây bắc, sườn núi đều dựng đứng,

tuyệt không có đường nào ra được. Duy chỗ chàng xuống vừa rồi là sườn núi thoải hơn cả, ngoài ra không còn nơi nào có thể trèo lên được.

Khe núi im lặng như tờ, đừng nói vết chân người, ngay loài dã thú cũng không thấy bóng một con nào cả. Thỉnh thoảng chỉ nghe tiếng chim kêu từ đằng xa đưa lại mà thôi. Nhìn cảnh tượng này, Đoàn Dự lại buồn thiu. Chàng nghĩ thầm: "Dù mình chết đói ở đây cũng chẳng cần gì nhưng chỉ sợ Chung cô nương thiệt mạng thì mình còn mặt mũi nào mà trông thấy ai nữa?".

Chàng ngồi bờ hồ, nét mặt đăm chiêu. Hồi lâu chàng tự nhủ: "Chẳng qua tại mình hoảng hốt chưa tìm ra mà thôi, thế nào cũng có con đường nhỏ ở phía sau rừng cây kia mới phải". Nghĩ vậy chàng cao hứng, vừa cất tiếng hát vang, vừa men theo bờ hồ để tìm lối ra.

-----oOo-----